

**A Kúria
végzése**

Az ügy száma: Knk.IV.39.015/2024/3.

A tanács tagjai: Dr. Balogh Zsolt a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola előadó bíró, Dr. Kalas Tibor bíró

A kérelmező: felperes1 (cím1)

A kérelmező képviselője: Dr. Frank Evelyn ügyvéd (Karsai Dániel Ügyvédi Iroda, cím2)

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a kérelmező

Az eljárás tárgya: a Nemzeti Választási Bizottság országos népszavazás kérdésében hozott 3/2024. számú határozatának bírósági felülvizsgálata

Rendelkező rész

A Kúria

- a Nemzeti Választási Bizottság 3/2024. számú határozatát helybenhagyja.
- kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 10.000 (azaz tízezer) forint eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számlára. A fizetendő illeték a végzés jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmező 2023. december 11-én személyesen nyújtotta be a Nemzeti Választási Bizottsághoz a népszavazás kezdeményezéséről, az európai polgári kezdeményezésről, valamint a népszavazási eljárásról szóló 2013. évi CCXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) 3. § (1) bekezdése szerinti hitelesítés céljából az alábbi kérdést:

[2] *„Akarja-e Ön, hogy az Országgyűlés úgy módosítsa a Büntető Törvénykönyv öngyilkosságban közreműködést bűncselekménnyé nyilvánító szabályát, hogy az ne vonatkozzon azon teljes cselekvőképességgel rendelkező személyeknek nyújtott segítségre, akik gyógyíthatatlan, számukra elviselhetetlen mértékű fizikai vagy mentális szenvedést okozó és emiatt az emberi méltósággal összeegyeztethetetlen, halálos betegségben szenvednek és állapotukban nem várható javulás?”*

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[3] A Nemzeti Választási Bizottság a 3/2024. számú határozatában a kérdés hitelesítését megtagadta.

[4] A Nemzeti Választási Bizottság megállapította, hogy a népszavazásra feltenni szándékozott kérdés célja a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) öngyilkosságban közreműködés büntette törvényi tényállásának módosítása, azaz, hogy a jogalkotó a kezdeményezésben írt feltételek fennállása esetén egy büntethetőséget kizáró okot alkosson az öngyilkosságban közreműködés büntettének elkövetője vonatkozásában.

[5] Az öngyilkosságban közreműködés büntettét a Btk. a XV. – az élet, a testi épség, egészség elleni bűncselekmények elnevezésű – fejezetén belül rendeli büntetni. A törvényi tényállás a következőképpen szól: „[a]ki mást öngyilkosságra rábír, vagy ennek elkövetéséhez segítséget nyújt, ha az öngyilkosságot megkísérlik vagy elkövetik, büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” [Btk. 162. § (1) bekezdés] A bűncselekmény minősített esete értelmében pedig „[a]z a tizennyolcadik életévét betöltött személy, aki tizennyolcadik életévét be nem töltött személyt bír rá öngyilkosságra, vagy ennek elkövetéséhez segítséget nyújt, ha az öngyilkosságot megkísérlik vagy elkövetik, két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” [Btk. 162. § (2) bekezdés]

[6] A Nemzeti Választási Bizottság megállapította, hogy az öngyilkosságban közreműködés büntettének védett jogi tárgya az emberi élet, az öngyilkosságban közreműködés büntette közönséges bűncselekmény, azaz elkövetője tettesként bárki lehet, akivel szemben nem áll fenn valamely büntethetőségi akadály (tehát nem csupán orvos, egészségügyi személyzet stb). Megállapította továbbá, hogy az öngyilkosságban közreműködés büntette *sui generis* részességi bűncselekmény, ezért a büntetőjogi jogirodalom és ítélkezési gyakorlat a „segítségnyújtás” elkövetési magatartás tartalmának értelmezése kapcsán a bűnsegély [Btk. 14. § (2) bekezdés] vonatkozásában kialakult jogértelmezést tekinti irányadónak. Ennek megfelelően a tárgyalt elkövetési magatartás egy olyan tevőleges vagy akár mulasztásban megnyilvánuló magatartás, amelyet az öngyilkosság megvalósítása előtt vagy azzal egyidejűleg tanúsítanak és amellyel előmozdítják vagy megkönnyítik az öngyilkosság elkövetését. Ilyen magatartás lehet például az öngyilkosság véghezvitelére alkalmas eszközök beszerzése, átadása, avagy kioktatás az anyagok, illetve eszközök felhasználásáról, valamint a kialakult öngyilkossági szándék erősítése. Tekintettel arra, hogy a segítségnyújtás a tárgyalt bűncselekmény elkövetője részéről a bűnsegéllyel azonosítható magatartást feltételez, az elkövetési magatartás nem foglalhatja magában az öngyilkosságot megvalósító magatartást még részben sem, mert abban az esetben már emberölés büntettének minősül.

[7] A Nemzeti Választási Bizottság szerint azt kellett vizsgálnia, hogy a kérdés alapján megalkotandó szabályozás az Alaptörvény keretei között marad-e, azaz módosítható-e az Alaptörvény sérelme nélkül a Btk. Ennek során mindenekelőtt az Alaptörvény II. cikkében garantált élethez és emberi méltósághoz való jog tartalmát kifejtő, az életvégi döntésekkel kapcsolatos szabályozás alkotmányossági vizsgálata kapcsán született alkotmánybírói döntések – a 22/2003. (IV.28.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.1) és a 24/2014. (VII.22.) AB határozatban (a továbbiakban Abh.2) – jelen ügyben releváns megállapításait tekintette át. Mivel a kezdeményezés dekriminalizációs jogalkotásra irányul, a Nemzeti Választási Bizottság áttekintette az Alkotmánybíróságnak valamely magatartás büntethetővé tételét megvalósító jogalkotás kapcsán kialakult gyakorlatát is.

[8] A Nemzeti Választási Bizottság akként azonosította az általa eldöntendő kérdést, hogy sérti-e az Alaptörvény valamely rendelkezését, ha az Országgyűlés egy eddig nem létező, új büntethetőséget kizáró ok kodifikálásával megszünteti a büntetőjogi fenyegetettségét az olyan teljes cselekvőképességgel rendelkező személy öngyilkosságához nyújtott segítségnyújtásának, aki gyógyíthatatlan, elviselhetetlen mértékű fizikai vagy mentális szenvedést okozó és emiatt az emberi méltósággal összeegyeztethetetlen, halálos betegségben szenved és akinek az állapotában nem várható javulás. Ennek kapcsán abban a kérdésben foglalt állást, hogy Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján az egymással szemben álló alapjogok, azaz az említett állapotban lévő, öngyilkosságot elkövető személy önrendelkezési jogát és az élethez való jog objektív oldalát összefoglalva feltétlenül szükség van-e az élethez való jog érvényesüléséhez arra, hogy az állam – objektív intézményvédelmi kötelezettségét teljesítve – büntetőjogi szankcióval (is) sújtsa a kezdeményezésben írt magatartást, avagy az állam az intézményvédelmi kötelezettségét teljesítheti e nélkül is (akár más jogági eszközök igénybevételeivel) és mindez arányos korlátozása-e az öngyilkosságot elkövető (vagy azt megkísérlő) személy önrendelkezési jogának.

[9] A Nemzeti Választási Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az élethez való jog Alaptörvénnyel összhangban csak akkor érvényesül, ha az állam büntetni rendeli a teljes cselekvőképességgel rendelkező, a kezdeményezésben megfogalmazott állapotban lévő személy öngyilkosságának elkövetéséhez (vagy megkísérléséhez) más által nyújtott segítséget is. Idézte az Abh.1-et, amelyben az az Alkotmánybíróság az öngyilkosságban közreműködés büntetnének akkor hatályos (és a jelenleg hatályos szabályozásnak a jelen ügyben releváns elkövetési magatartásával megegyező magatartást is büntetendő) törvényi tényállásának alkotmányossági felülvizsgálata során egyértelműen megállapította, hogy a gyógyíthatatlan betegségben szenvedő személyeknek az a kívánsága, hogy halálukat orvosuk idézze elő, például erre alkalmas szer rendelkezésre bocsátásával vagy beadásával, már nem a betegeket megillető önrendelkezési jognak az a része, melyet a törvény akár teljes egészében is ne vonhatna el, mivel ezekben az esetekben a halál más személy – az orvos – aktív tevékenysége folytán következik be. (Abh, ABH 2003. 235, 266.)

[10] A Nemzeti Választási Bizottság a fentiekén túl megvizsgálta azt is, hogy a kezdeményezés által célzott jogalkotás megfelel-e az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésben foglalt feltételeknek. Megállapította, hogy a büntethetőségi akadály feltételei közül a „számukra elviselhetetlen mértékű fizikai vagy mentális szenvedést okozó” fordulat önmagában arra figyelemmel, hogy szubjektív (az öngyilkosságot elkövető személy saját értékeléséhez kötött) tartalmat hordoz, annak egyedi ügyekben való alkalmazása, azaz a normaszövegben foglalt feltétel egy konkrét ügyben való meglétének, illetve hiányának a megállapítása nagyfokú bizonytalanságot okoz. Mindez pedig kiszámíthatatlan jogalkalmazáshoz vezethet, amelynek következtében a norma címzettje, különösen a szóban forgó cselekmény bármely potenciális elkövetője számára nem kellően felismerhető és előrelátható az, hogy az adott ügyben a büntethetőséget biztosító norma érvényesül-e vagy sem. A jogbiztonság szempontjából a Nemzeti Választási Bizottság vizsgálta a Btk. és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) kapcsolatát abból a szempontból, hogy a Btk. nem definiálja a belátási képesség és a cselekvőképesség fogalmát. Megállapította, hogy speciális büntető anyagi jogi definíció hiányában a cselekvőképesség fogalmát a Ptk. szerinti tartalommal kell értelmezni. A jogszabályi összefüggések kifejtését követően arra jutott, hogy a népszavazásra javasolt kérdés szerinti törvény-módosítás büntetlenséget biztosítana annak, aki olyan természetes személy öngyilkosságában nyújt segítséget, aki megfelel a népszavazásra javasolt kérdésben rögzített feltételeknek, amelynek eredményeként az sem lenne büntethető – bizonyos esetekben – a jövőben, aki a cselekvőképtelen állapotban lévő, de egyébként teljes cselekvőképességgel rendelkező természetes személy öngyilkosságához nyújt segítséget. Ennek következtében a teljes cselekvőképességgel rendelkező, de cselekvőképtelen állapotban lévő személyek élethez való jogát a Btk. a jövőben nem tudná az Alaptörvénnyel összhangban védeni. Az öngyilkosságban való közreműködés büntetőjogi tényállásának meghatározott élethelyzetben történő, fentiek szerinti részleges dekriminalizálása tehát ellentétes lenne az állam életvédelmi kötelezettségének az Alaptörvény II. cikkében meghatározott szintjével, ezáltal pedig az élethez való jog korlátozását jelenti.

[11] Mindezek alapján a Nemzeti Választási Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó kérdésben tartott érvényes és eredményes népszavazás – az igenlő válaszok többsége esetén – olyan szabályozás megalkotására kötelezné az Országgyűlést, amely nincs

összhangban az Alaptörvény II. cikkével és B) cikk (1) bekezdésével, ezért az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdés a) pontja alapján a kérdés nem hitelesíthető.

A felülvizsgálati kérelem

[12] A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be az 3/2024. NVB határozattal szemben, s kérte, hogy a Kúria azt változtassa meg és a népszavazási kérdést hitelesítse. A felülvizsgálati kérelem elsőként ismertetette a Nemzeti Választási Bizottság határozatának főbb megállapításait. Álláspontja szerint jogszabálysértően, az Nsztv. 11. §-ával és az alkalmazott alaptörvényi rendelkezésekkel ellentétesen állapította meg az NVB azt, hogy a kérdés az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdés a) pontjába és a B) cikk (1) bekezdésébe ütköző tárgykört érint, szerinte a burkolt alaptörvénymódosítással kapcsolatos érvelés téves.

[13] Idézte az Alaptörvény II. cikkét, illetve a Nemzeti Hitvallás azon megállapítását, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság. Véleménye szerint az emberi méltóság áll az emberi jogok hierarchiájának csúcán, az emberi méltóság az Alaptörvény alapján az élethez való joggal szemben is elsőbbséget élvez, az emberi méltóság az egyetlen korlátozhatatlan alapjog. Álláspontja szerint a már nem hatályos Alkotmány alapján kidolgozott alkotmánybírói gyakorlat az életvégi döntések kapcsán nem tartható fenn.

[14] Kifejtette, hogy sem az Abh.1.-ből, sem az Abh.2.-ből nem következik, hogy az életvégi döntéseknek sokkal szélesebb teret adó szabályozás alkotmányellenes lenne. Téves az NVB azon álláspontja, mely szerint a gyógyíthatatlan beteg halálba segítésének általános tilalma alkotmányosan kötelező.

[15] A kérelmező szerint a népszavazásra javasolt kérdés sem nyíltan, sem burkoltan nem irányul az Alaptörvény módosítására. A népszavazás folyamánként lehetséges olyan jogi szabályozás megalkotása, mely az alkotmányos követelményeknek, ideértve a valóban kiemelkedő fontosságú állami életvédelmi kötelezettséget, eleget tesz. Véleménye szerint a B) cikk (1) bekezdésével való ellentét sem állapítható meg. A jog általános jellemzője, hogy bizonyos esetekben általánosan fogalmaz, így a büntetőjog is. A jog pontos tartalmát a bíróságok jelölik ki. A Nemzeti Választási Bizottság érvelése alapján nem szerepelhetne a Btk.-ban olyan fogalom, mint a „különös kegyetlenséggel elkövetett” emberölés. Azonban objektív bírósági eljárásokban a jogbiztonság tiszteletben tartásával meg lehet állapítani, hogy az egyes büntetőjogi tényállások megvalósultak-e. A kérelmező megjegyzi, hogy a hatályos Btk. hasonló kodifikációs megoldást a bűncselekmény által okozott szenvedés esetében is alkalmaz az állatkínzásnak a Btk. 244. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősített esetében, amely az állatnak okozott különös szenvedést rendeli súlyosabban büntetni. Ebben az esetben is a bírói gyakorlat munkálta ki a törvényben definiált fogalom értelmezését. Nincs ez, illetve nem is lehet ez másképpen a népszavazásra feltenni kívánt kérdés „számukra elviselhetetlen fizikai vagy mentális szenvedést okozó” részében sem. Végül felhívta a figyelmet, hogy a

kérdés hitelesítéséről és alkotmányosságáról kell dönteni, nem pedig a népszavazás alapján megalkotott normaszöveg Alaptörvénnyel való összhangjáról.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[17] 1. A felülvizsgálati kérelem a népszavazásra feltett kérdés hitelesíthetőségével kapcsolatban alapvetően az Alaptörvény II. cikkében foglalt élethez való jog és emberi méltóság kapcsolatával foglalkozott, ezért a Kúria elsőként ezt tekintette át.

[18] Az Alaptörvény II. cikke szerint „[a]z emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

[19] Az Alaptörvény együtt szabályozza az élethez való jogot és az emberi méltóságot. Az emberi élet és a méltóság egymástól elválaszthatatlan. Az élet méltóság nélkül nem az emberi élet, méltóság pedig nincs önmagában emberi élet nélkül. Az alapjogi rendszerben az élethez és az emberi méltósághoz való jog az emberi minőséget fejezi ki, az emberi méltóság az alapjogi rendszer kötőanyaga. Ha az élet (és vele együtt az emberi méltóság) megszűnik, akkor minden más jog is megszűnik, mégpedig végérvényesen és visszaállíthatatlanul. Mindebből következően az élethez való jog és az emberi méltóság korlátozhatatlan, abszolút jog. Ez azt jelenti, hogy nincs olyan alkotmányos jog, vagy alkotmányos érték, amely alapot adhat az élethez való jog és a vele egységet alkotó emberi méltóság korlátozásához.

[20] Az élethez való jog és az emberi méltóság fenti sajátosságaiból következően az államnak az emberi életet védenie kell. Az államnak számos olyan pozitív intézkedést kell meghoznia, amely az élet védelmét szolgálja. E sorba tartozik, hogy az állam nem lehet közömbös a tekintetben, hogy az élet elleni cselekményeket szankcionálja-e, vagy sem, az államnak kötelezettsége az élet elleni bűncselekmények üldözése. Ez az élethez való jog – mint az ember jogi státuszát megalapozó jog – védelméből egyenesen fakad.

[21] A népszavazásra feltett kérdés az élethez való jogot közvetlenül érinti. A kérdés arra irányul, hogy a hatályos jog szerint jelenleg a büntetőjog által üldözendő magatartás a jövőben ne legyen büntethető, azaz azt szeretné elérni, hogy az állam az élethez való jog védelmére vonatkozó kötelezettsége alól kivételt tegyen. A kérdésben szereplő magatartás a betegség természetes lefolyását megelőző halálba segítsérről, azaz az élet aktív kioltásában való közreműködésről szól. Maga a kérdés is azt tartalmazza, hogy a hatályos büntetőjogi

szabály ne vonatkozzon az ott meghatározott esetkörre, azaz a kérdésfeltevés közvetlenül tartalmazza az élet kioltására irányuló magatartás dekriminalizálásának igényét. Az Alaptörvény II. cikkében szereplő élethez való jog védelméhez (az állam életvédelmi kötelezettségéhez) a Btk.-nak az emberi élet elleni bűncselekmények tényállásai közvetlenül kapcsolódnak, így az emberölés (Btk. 160. §), az erős felindulásban elkövetett emberölés (Btk. 161. §), és az öngyilkosságban való közreműködés (162. §).

[22] Utalni kell arra, hogy az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 20. §-ában szabályozott, a gyógyíthatatlan és közeli halállal fenyegető betegeknek az ellátás visszautasításához való joga – az élethez való jog védelme szempontjából – nem azonos a népszavazási kérdésben feltett helyzettel. Az Eütv.-ben szabályozott esetkör a betegség természetes lefolyását elnyújtó életmentő, életfenntartó beavatkozások visszautasításáról szól, azaz a beteg azon akaratának tiszteletben tartásáról, hogy a betegség természetes úton folyjék le (passzív eutanázia). Ezzel szemben a népszavazásra feltett kérdés egy olyan beavatkozás dekriminalizálását szeretné, amely beavatkozás („segítségnyújtás”) a betegség természetes lefolyását megelőzően okoz halált. Épp ezért az élethez való jog, és az állam életvédelmi kötelezettsége közvetlenül kapcsolódik a népszavazásra feltenni kívánt kérdéshez.

[23] A Kúria álláspontja, hogy az emberölés és/vagy az öngyilkosságban való közreműködés egyes – szabályozás alá vont – tényállásait dekriminalizálni az Alaptörvény módosítása nélkül nem lehet, az Alaptörvény jelenleg – az élethez való jogból következően – abszolút védelmet nyújt. E körben a büntetőjogi szabályok alóli kivétel vagy az emberi élet kioltására irányuló magatartásra vonatkozó privilegizált tényállás megalkotását az Alaptörvény kizárja. Márpedig a népszavazásra irányuló kérdés – tartalma szerint is – egy érvényes és eredményes népszavazás esetén olyan törvény megalkotására kényszerítené az Országgyűlést, amely a Btk.-ban az emberi élet védelmére vonatkozó tényállás alól kivételt állapítana meg, amely törvény ezáltal szembe kerülne az Alaptörvény II. cikkével.

[24] Az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdés a) pontja szerint nem lehet országos népszavazást tartani az Alaptörvény módosítására irányuló kérdésről. A Kúria álláspontja szerint – a fenti érvek alapján – a népszavazás eredményeként megalkotott törvény csak úgy maradhatna hatályban, ha az élethez való jog abszolút tartalmát az Alkotmányozó hatalom a törvény elfogadásával egyidőben módosítaná. Ezért tartozik a feltett kérdés az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdésében foglalt kizárt tárgykörök közé.

[25] 2. A felülvizsgálati kérelem szerint az „emberi méltóság az Alaptörvény alapján az élethez való joggal szemben is elsőbbséget élvez (...) [a] már nem hatályos Alkotmány alapján kidolgozott alkotmánybírószági gyakorlat az életvégi döntések kapcsán tehát nem tartható fenn.” A Kúria ezt az álláspontot nem osztja. Egyrészt azért nem, mert az emberi méltóságot nem lehet az élet elé helyezni, ahogy fordítva sem. Az élethez való jog és az emberi méltóság oszthatatlan, közöttük hierarchia nem állapítható meg. Az életek egyenlőségét az emberi méltóság adja meg, és az emberi méltóságban mindenki egyformán részesül. Nem lehet valakinek személyes adottságai, magatartása, egészségi vagy egyéb állapota miatt több vagy kevesebb méltósága, az emberi méltóságnak nincsenek fokozatai, az

mindenkit egyformán illet meg. Másrészt azért nem osztja a Kúria a kérelmező fenti álláspontját, mert az élethez való jog és az emberi méltóság dogmatikai tartalma az Alaptörvénnyel nem változott meg. Az Alaptörvény nem oldotta fel a korábbi gyakorlat alapján kialakult abszolút védelmet. Az Alkotmánybíróság az eutanáziával két határozatban foglalkozott. Az Abh.1. 2003-ban, az Alkotmány hatálya alatt született, az Abh.2. pedig 2014-ben, az Alaptörvény hatálya alatt. Az Abh.2. fenntartotta az Abh.1-ben kifejtett alkotmányjogi álláspontot: Az Abh.2. szerint: „Az Alkotmánybíróság 22/2003. (IV. 28.) AB határozatában rendkívül részletesen vizsgálta az Eütv. egyes, az indítványozó által is kifogásolt rendelkezéseit, az e határozatban foglalt megállapításokat az Alkotmánybíróság a jelen eljárás során sem hagyhatta figyelmen kívül.” (Indokolás [83]). Tehát az indítványozó azon feltevése, hogy az eutanázia alkotmányjogi megítélése az Alaptörvény hatálya alatt nem tartható fenn, megalapozatlan.

[26] A felülvizsgálati kérelem szerint „Egy érvényes és eredményes népszavazás folyamánként lehetséges olyan jogi szabályozás megalkotása, mely az alkotmányos követelményeknek, ideértve a valóban kiemelkedő fontosságú állami életvédelmi kötelezettséget, mindenben eleget tesz.” A Kúria megítélése szerint egy ilyen törvény megalkotása az Alaptörvény módosítása – az élethez való jog és az emberi méltóság újra szabályozása – nélkül nem lehetséges. Ezt a kivételt az Alaptörvényben kell megtenni. A Kúria ismételten hangsúlyozza, hogy az élet elleni bűncselekmények büntethetetlenné tétele körében az Alaptörvény módosítása nélkül nem lehet kivételt tenni. A palliatív ellátásokkal szemben a halál, mint megoldás nem fogadható el.

[27] A felülvizsgálati kérelem utal arra is, hogy „a Btk. hasonló kodifikációs megoldást a bűncselekmény által okozott szenvedés esetében is alkalmaz az állatkínzásnak a Btk. 244. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősített esetében...” A Kúria megítélése szerint ez a felvetés még távoli hasonlatként sem alkalmazható. Jelen eljárásban az emberi életről és az emberi méltóságról van szó, jogképességgel nem rendelkező alanyokra vonatkozó szabályozás nem hozható semmilyen összefüggésbe az ember jogi státuszával még a szabályozás-technika szintjén sem.

[28] Mivel a fent kifejtettek szerint az Alaptörvény II. cikk által a népszavazási kérdés az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdés a) pontjában foglalt tiltott tárgykört érint, a Kúria már nem vizsgálta az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben felvetett érveket. Mindezek alapján a Kúria az NVB felülvizsgálati kérelemmel támadott határozatát az Nsztv. 30. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[29] *A Büntető Törvénykönyvben szereplő öngyilkosságban való közreműködés egyes tényállásai dekriminalizálására irányuló népszavazási kérdés az Alaptörvény 8. cikk (3)*

bekezdés a) pontjában foglalt tiltott tárgykört érint, ilyen törvényt alkotni az Alaptörvény II. cikkének módosítása nélkül nem lehet.

Záró rész

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az Nsztv. 1. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény 228. § (2) bekezdése, 229. § (1)-(2) bekezdései értelmében nemperes eljárásban, három hivatásos bíróból álló tanácsban, tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] A Kúria az érdemben nem megalapozott felülvizsgálati kérelmet előterjesztő kérelmezőt kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (5) bekezdése szerinti nemperes eljárási illeték megfizetésére, melyet az állami adó- és vámhatóság által közzétett 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlára kell megfizetnie. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességére az Itv. 78. § (4) bekezdése az irányadó, az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az adóazonosító számot közleményként fel kell tüntetni.

[32] A Kúria e végzéséről az Nsztv. 30. § (4) bekezdésének megfelelően a Magyar Közlönyben 8 napon belül közleményt tesz közzé.

[33] A Kúria végzése elleni további jogorvoslatot az Nsztv. 30. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. április 23.

Dr. Balogh Zsolt s.k. a tanács elnöke Dr. Dobó Viola s.k. előadó bíró Dr. Kalas Tibor s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő